de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 19 — 11 MEI 1951

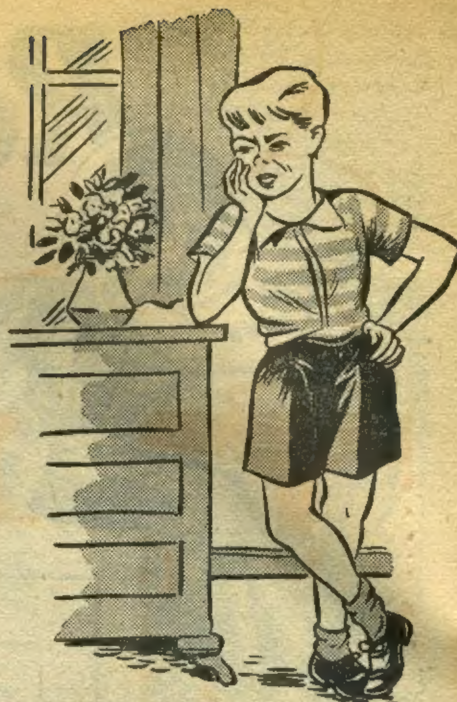
Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE DANSENDE CLOWN.
(UIT DE KNUTSELPAGINA.)

Keesje Knorrepot

DOOR JANE HEILOO

Er was eens een jongen, die Kees heette. Door de meisjes en jongens op school werd hij Keesje Knorrepot genoemd, omdat hij altijd ontevreden keek en mopperde.

Het was voor zijn ouders ook niet erg prettig. Zodra Keesje 's morgens zijn bed uitstapte, was het al mis. Of dat opstaan nu met zijn verkeerde been gebeurde, weet ik niet. Kees bleef echter de gehele dag lelijk kijken en knorren, tot groot verdriet van zijn vader en moeder.

Hoe zijn ouders ook hun best deden om Kees aan 't lachen te krijgen, het gelukte maar niet. En dat was ongelukkig genoeg. Tegenwoordig zijn er ook wel meisjes en jongens, die mopperen. Maar als de boze bui over is, kunnen ze gelukkig weer lachen.

Keesje Knorrepot wist echter niet, wat lachen was. Hij was tien jaar en had in zijn hele leven nog niet gelachen.

Zijn ouders gingen hieronder erg gebukt en waren al bij verschillende dokters geweest, maar geen van hen kon Kees helpen. Hij kón niet lachen.

Het was een vreemd geval. Hoe zou Kees ooit weten, wat het zeggen wilde, vrolijk te zijn en hartelijk te kunnen lachen? Welke grap hij ook hoorde, of welke olijke clown hij ook zag, er was niets of niemand, die de ontevreden trek op zijn gezicht kon doen verdwijnen.

Zijn ouders gaven tenslotte de moed op. Ze dachten, dat Kees voor de mensen altijd Keesje Knorrepot zou blijven.

Het was meestal zo, dat Keesje Knorrepot alleen was. De andere jongens zochten niet graag zijn gezelschap. Hij was nu eenmaal Keesje Knorrepot en veroorzaakte dikwijls een minder plezierige stemming onder zijn klasgenoten.

Het eind van het liedje was dan ook, dat Kees zich alleen vermaken moest. Hij kon geen vrienden houden. Dit was eigenlijk geen wonder. Ieder mens ziet toch liever 'n vrolijk gezicht dan een zwartkijker.

Natuurlijk voelde Keesje Knorrepot zich vaak eenzaam. Als hij de andere jongens in groepjes zag weggaan en alleen achterbleef, rende hij naar huis en sloot zich daar op in zijn kamertje, waar hij dan zijn verdriet uithuilde. Het droevige was, dat Keesje wél kon huilen. Als de tranen over zijn wangen liepen, vroeg hij zich wanhopig af, waarom hij toch niet kon lachen.

Het was Woensdagmiddag. Keesje had zijn huiswerk gemaakt. Hij verveelde zich en ging naar buiten.

Het was heerlijk in de tuin. Bloemen en planten groeiden er in grote verscheidenheid.

Plotseling ontdekte Keesje Knorrepot een paddestoel. Het grappige was, dat de paddestoel er uitzag als een huisje met raampjes en een deurtje. Wonderlijk vond Kees het. Hij stond er enige tijd naar te kijken en zag toen het deurtje opengaan. Er kwam een fee te voorschijn. Zij had een ragfijn, lang jurkje aan en droeg een gouden haarband.

De fee nam Keesje van het hoofd tot de voeten op. Ze kende hem heel goed. Als hij naar school ging en terugkwam, kwam hij altijd langs haar huisje. Eenmaal had ze een gesprek gehoord tussen de ouders van Keesje. Zo hoorde ze, dat Keesje Knorrepot niet vrolijk kon zijn en niet kon lachen. Zij was toen vastbesloten om hem te helpen. En nu had ze haar kans.

„Ben jij Keesje Knorrepot?" vroeg ze Kees.

Kees was vreselijk verbaasd. Hij

had nog nooit een fee gezien. Beleefd antwoordde hij haar, dat hij Keesje Knorrepot was.

„Het lijkt me toch niet prettig, om Keesje Knorrepot genoemd te worden," zei de fee. „Ik geloof, dat jij liever geen Knorrepot genoemd zou worden."

„Ach," zei Keesje moedeloos, „die naam zal ik wel altijd houden. Ik ben een lastige jongen en ik mopper altijd. Ik weet zelfs niet eens, wat lachen is."

„Je bent ten minste een eerlijke jongen," zei de fee. „Een andere jongen zou mij niet zo gemakkelijk durven zeggen, dat hij lastig is en moppert. Dat je niet lachen kunt, vind ik erg droevig. Maar heus, dat leer je nog wel."

„Ik kan niet lachen en zal nooit leren lachen," zei Kees. „Mijn ouders zijn al met mij naar verschillende dokters geweest, maar geen van hen wist raad."

„En ik woon nog wel zo dicht bij je. Was maar dadelijk naar mij toegekomen!" riep de fee.

„Wie bent u dan?" vroeg Kees.

„Ik ben de kruidenkoningin," zei de fee. „Ik ken alle kruiden en met mijn kruiden, waarvan ik drankjes en pilletjes maak, kan ik alle zieken genezen. Maar vertel me nu eens," vervolgde ze, „zou je graag willen lachen?"

„Ik weet het niet," zei Kees. „Zou je zoveel rijker zijn, als je kunt lachen?"

„Arme jongen," zei de kruidenkoningin, „besef je dan niet hoe prettig het is om vrolijk met de andere mensen te kunnen meelachen? Je weet niet hoeveel je mist, als je met een boos gezicht het leven door moet. Lachen is immers gezond. En als je lacht, zullen de mensen je nooit meer Keesje Knorrepot noemen."

„Dan wil ik graag lachen," zei Kees.

„Nu," zei de fee, „je zult eens zien, hoe anders je je dan voelt. Die norse, ontevreden trek moet van je gezicht verdwijnen. Voor jezelf zal dat heus veel beter zijn. Als je vrolijk door het leven gaat, gaat alles vanzelf. De mensen, die knorren en ontevreden zijn, hebben 't juist zo moeilijk."

„Machtige kruidenkoningin, help mij dan," smeekte Kees.

De kruidenkoningin verdween door het kleine deurtje in de paddestoel en kwam even later terug met een flesje. Het was o zo klein. Keesje moest zich bukken om het van haar aan te pakken.

„Alsjeblieft, Kees," zei ze. „Drink nu dit flesje in één teug leeg. Dan zul je kunnen lachen en vrolijk zijn."

Keesje volgde haar raad op en dronk in één teug het flesje leeg.

En plotseling scheen het, of er schellen van Keesje's ogen vielen. Alles zag er ineens heel anders uit, veel vriendelijker, veel opgewekter. Een merel floot hoog tussen de takken, een eekhoorntje hield grappig een dennenappel tussen zijn voorpootjes, een hommel zoemde over de bloemen, en al het knorrige was van Keesje's gezicht verdwenen. 'n Glimlach trok om zijn mond, een glimlach die al breder en breder werd. „Holilolee!" galmde het opeens uit zijn keel van blijheid en hij moest er zelf om lachen; ja, hij lachte tot de tranen hem over de wangen rolden.

Het flesje viel uit zijn hand. De kruidenkoningin ving het op. Ze verdween onmiddellijk, nog voordat Keesje haar had kunnen bedanken.

* * *

Er was in het hele land geen gelukkiger jongen dan Kees.

Nu kon hij vrolijk zijn en meelachen en meedoen met de anderen. Het duurde dan ook niet lang, of hij had veel vrienden.

Hij keek nog wel eens boos en mopperde ook nog wel eens. Maar hij ondervond toch, dat hij met een vriendelijk gezicht en een goed humeur het meeste bereikte.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Na de reis

Paultje was weer thuis gekomen
Van een lange, verre reis.
„Opa, 'k zag bananebomen!
En ik won de eerste prijs,
Toen ik zesmaal met een jongen
Zak moest lopen op het schip;
Nou, ik maakte grote sprongen!
En we zagen ook een klip;
'k Kon het water horen klotsen;
't Spatte zeker huizenhoog!
Mammie zei: dat waren rotsen
Onder zee. En, opa, 'k woog
Evenveel, zei me de stuurman,
Als die reuzengrote haai.

Opa, ziet u soms bij buurman
Nog die manke bonte kraai?
Ik zag ook griezelige slangen.
Warm dat 't was! Niet om te doen!
En al maar muskieten vangen!
Nee, 'k droeg daar geen boezeroen,
'k Liep maar enkel in mijn broekie.
Pfff, wat was het vreselijk heet!
Sinaasappels en een koekie,
Nou, die kreeg ik bij de vleet,
Maar ik wou er toch niet blijven,
Blij ben 'k, dat ik weer bij u kwam.
'k Zal hun strakkies weleens schrijven,
Maar 'k wóón hier, in Amsterdam!"

St.

LEERRIJKE LESSEN

DE HENGELAAR EN HET VISJE

Een man zat te vissen aan de rand van 'n grote rivier. En eindelijk scheen zijn geduld beloond te worden, want pardoes schoot zijn dobber onder.

Beet, dacht de man verheugd; ik hoef dus toch niet platzak naar huis te gaan. Maar toen hij ophaalde, keek hij toch een beetje op zijn neus, want er zat geen flinke brasem of bliek aan zijn haak, maar een heel klein, petieterig baarsje, dat in het gras van de berm terechtkwam.

„Oef," zei de visser, „het had beter gekund."

Dat dacht 't visje ook.

„Visser," zei het, „ik ben vast onder de maat. Gooi me maar vlug weer terug in de vijver, want ik ben de boter in de braadpan niet waard."

„Nee," zei de visser.

„Daarom!" zei 't visje hoopvol. „Kijk, man, wees verstandig en doe wat ik vraag. Je gooit me weer in dat viswater en daar kan ik leven en gedijen. Dan word ik van visje een vis. Wanneer je volgend jaar weer komt vissen en je vangt me, dan ben ik een lekker hapje geworden, dat de moeite waard is. Nu ben ik immers niets dan graat en schubben."

„Hm," zei de visser, „daar zit wel iets in. Maar één visje in de hand of in de pan is toch nog altijd beter dan tien in het viswater en wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd. Mee ga je naar moeder de vrouw."

Had die visser ongelijk? Wat hebben we aan al die verleidelijk uitziende dingen, die we misschien zouden kunnen hebben, maar toch niet bezitten? Is het niet verstandiger ons bezig te houden met wat we in onze handen hebben en dus bezitten dan te zitten piekeren over duizend en een dingen, die voor ons tot het rijk der sprookjes blijven behoren?

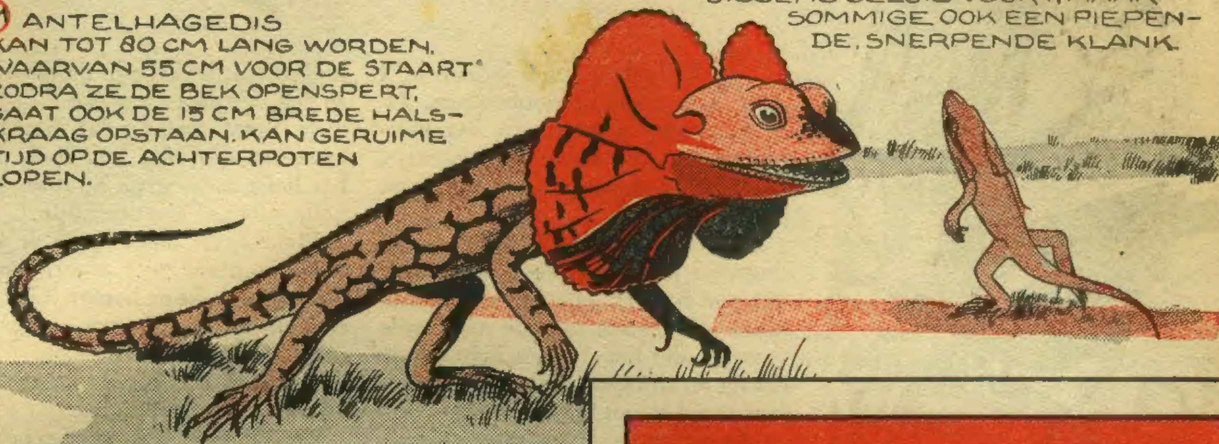
ONZE WONDERE WERELD

HAGEDISSEN

(AUSTRALISCHE SOORTEN)

DEZE SIERLIJKE DIEREN BEHOREN TOT DE MEEST BEGAAFDE VAN ALLE KRUIPDIEREN. VELE VAN HEN BRENGEN ALLEEN EEN SISSEND GELUID VOORT, MAAR SOMMIGE OOK EEN PIEPENDE, SNERPENDE KLANK.

MANTELHAGEDIS KAN TOT 80 CM LANG WORDEN, WAARVAN 55 CM VOOR DE STAART. ZODRA ZE DE BEK OPENSPERT, GAAT OOK DE 15 CM BREDE HALSKRAAG OPSTAAN. KAN GERUIME TIJD OP DE ACHTERPOTEN LOPEN.

GEBAARDE DRAAK, OF BAARDHAGEDIS, WORDT SOMS VERWARD MET EERSTGENOEMDE. BIJ PRIKKELING KAN HET DIER PLOTSELING EEN SOORT SCHILFERACHTIGE BAARD TE VOORSCHIJN TOVEREN. IS HEEL GAUW TAM.

WATERDRAAK. HEEFT, ZOALS DE NAAM AANDUIDT, EEN VOORLIEFDE VOOR WATER. KAN KLEINE SPRONGEN MAKEN. IS OVERDAG VRIJ SCHUW, MAAR LAAT ZICH 'SAVONDS GEMOEDELIJK AAIEN.

GEHOORNDE DRAAK, OF DOORNHAGEDIS, ZIET ER ANGSTAANJAGEND UIT, MAAR VALT ERG MEE. HEEFT EEN KLEINE KOP EN IS VAN VOOR NAAR ACHTER BEZAAID MET STEKELS. PAST ZIJN KLEUR AAN DE OMGEVING AAN. ZACHTAARDIG DIER.

STOMPSTAARTJE IS ONGEVEER 36 CM LANG. EET ALLES WAT EETBAAR IS. BIJ BOSBRANDEN GRAAFT ZIJ KOP EN POTEN STEVIG IN EN LAAT DE VUURHAARD OVER ZICH HEEN RAZEN.

EGERNIA IS OOK EEN DOORNHAGEDIS, MAAR PLOMP GEBOUWD, WAT AAN DE SNELHEID VAN HAAR BEWEGINGEN NIET VEEL AFDOET. HOE GROTER ZE WORDT, HOE STERKER OOK HAAR VOORKEUR WORDT VOOR PLANTAARDIG VOEDSEL.

De koolmeesjes

Allerleukste vogeltjes zijn in 't voorjaar de koolmeesjes. Ja, er zijn meer soorten, als het kuifmeesje en het leuke staartmeesje, maar het koolmeesje zie je het meest en overal.

Het is een klein, slank vogeltje, ongeveer zo groot als een mus, maar dan wat slanker. Je kunt het vogeltje alleen al kennen aan de vele, gele veertjes, die het op zijn lichaampje draagt en zijn mooie witte wangetjes. Het kopje is van boven zwart.

Meestal zie je de koolmeesjes in de bomen en struiken. Ze zijn dan erg druk met het opzoeken van allerlei insecten. Hiervan leven ze hoofdzakelijk en er worden dan ook duizenden insecten buitgemaakt. Je begrijpt, dat ze daardoor erg nuttig zijn voor de landbouwer, want die kan van al die schadelijke insecten heel veel nadeel ondervinden. Men noemt ze wel de „schoonmakers" van boom en struik.

De koolmeesjes blijven ook 's winters hier. Het zijn dus standvogels. Heel graag komen ze op de voederplank. En als je wat pinda's aan een koordje rijgt of een spekzwoerdje buiten ophangt, zijn het bijna altijd deze meesjes, die er van komen smullen.

Zelfs in de winter als de zon schijnt, kunnen ze het niet nalaten af en toe even te zingen. Het liedje is dan echter kort en bestaat maar uit twee woordjes: tie - ta. Maar als het weer wat mooier wordt, wordt ook dat liedje mooier en langer en zingt het meesje: tie - ta - ta, steeds sneller en luider. Het leukst zijn de meesjes als ze een nestplaatsje zoeken.

Je moet weten, dat het holenbroeders zijn; dat betekent, dat ze het liefst hun nestje bouwen in een holle boom of iets dergelijks.

Maar holle bomen zijn er tegenwoordig haast niet meer. De boswachter bekijkt de bomen iedere dag, en zieke en dode bomen worden dadelijk omgehakt.

Zo komt het, dat de meesjes echt aan woninggebrek lijden.

Overal zie je ze nu nestjes bouwen. In oude ketels, die toevallig in een boom hangen, in een brievenbus of een ouderwetse pomp. Zelfs zag ik een paar jaar geleden een koolmezenpaartje een nestje bouwen in een wafelblik van een ijscoman, dat kwajongens in een hoge lantaarnpaal hadden gegooid.

Vorig jaar zag ik nog een nestje in een oud zadel, dat buiten tegen de schuur was gehangen. Soms maken de mensen hekken van harmonicagaas. Daarbij gebruiken ze dan ijzeren buizen, die ongeveer acht cm doorsnee hebben. Ook hierin maken de meesjes heel graag hun nest en je begrijpt niet, hoe de jonge vogeltjes uit die palen naar boven kunnen klauteren als ze gaan uitvliegen.

Je kunt de vogeltjes heel goed helpen door mooie nestkastjes te maken en die bij je huis op te hangen. Heel gauw komen de meesjes zulke huisjes bekijken. En heel graag nestelen ze er in.

J. v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

DE DOOS VAN PANDORA

Het was enkele dagen erg buiig geweest. Sneeuw, regen en hagel hadden elkander afgewisseld en de wind gierde door het geboomte. „'t Weer hier in ons land lijkt wel op een doos van Pandora," had de dokter gezegd, toen hij van zijn rondgang langs de zieken van het dorp was thuisgekomen en zijn doorweekte jas aan de kapstok had gehangen. Faas, zijn elfjarige zoon, had die woorden opgevangen, maar hij was al laat voor school en had geen gelegenheid meer, om zijn vader uitleg te vragen van de uitdrukking. Maar, dacht hij, meester zou er wel raad op weten. Pandora scheen wel een naam te wezen en in het namenkwartiertje zou hij zijn vinger maar eens opsteken.

Zo gebeurde het dan ook.

Over de doos van Pandora kon meester Dierx heel wat vertellen. „Dat is een verhaal," zei hij, „uit de oude Griekse fabelleer. Toen Prometheus in het rijk van de goden het vuur gestolen had, stuurde de oppergod Zeus in zijn toorn de vrouw Pandora naar de mensen. Haar naam betekende: met alle gaven toegerust, en de goden hadden haar dan ook begiftigd met alles wat maar denkbaar was. Voor zij naar de aarde afdaalde, gaf Zeus haar nog een doos, waarin zich behalve goede gaven, ook alle soorten van rampen bevonden. Toen zij bij de mensen was aangekomen, opende Pandora uit nieuwsgierigheid haar doos, en meteen vlogen er met die goede gaven ook alle rampen uit en verspreidden zich over de mensen. Verschrikt sloeg Pandora het deksel van haar doos dicht. Er bleek nog één gave in te zijn achtergebleven: de hoop. De bedoeling van deze fabel is er op te wijzen, dat we, door welke ongelukken we ook getroffen worden, altijd de hoop mogen blijven koesteren, dat het wel weer eens beter zal gaan."

Met open mond hadden de kinderen zitten luisteren, maar meester was nog niet uitverteld.

„Toen je vader zei, dat het weer hier wel op een doos van Pandora lijkt, Faas," zo vervolgde hij, „bedoelde hij blijkbaar te zeggen, dat het niet veel zaaks is: regen, sneeuw, hagel, storm en een tikje hoop, dat het toch wel eens beter zal worden. Er zijn een drietal dagen in het jaar, die een zekere beruchtheid hebben gekregen, omdat men omstreeks die tijd, 12, 13 en 14 Mei, op enkele bar-gure dagen rekent. De volksmond heeft aan die dagen de karakteristieke naam gegeven van de dagen van de ijsheiligen. In Duitsland spreekt men van de dagen van de strenge heren. Met die ijsheiligen worden drie grote figuren uit de eerste eeuwen van het christendom bedoeld: Pancratius, die in 293 of in 304 onder keizer Diocletianus op veertienjarige leeftijd te Rome zou zijn onthoofd; Servatius, die het christendom in Zuid-Nederland preekte, de eerste bisschop was

van Maastricht en stierf in 384, en Bonifacius, die predikte in Duitsland en Noord-Nederland en in 755 bij Dokkum werd vermoord. Pancratius betekent: de oppermachtige; Servatius: beschermer, redder; Bonifacius, dat ook als Bonifatius wordt geschreven: weldoener. Daar de naam van alle drie op atius eindigt, worden ze ook wel de drie atiussen genoemd.

Is jouw naam geen afkorting van Bonifacius, Faas?"

„Ja, meester."

„Denk er dan aan, dat je aan je naam verplicht bent veel goed te doen, jongen. Wanneer je, evenals je vader, dokter mocht worden, dan zul je daarvoor gelegenheid te over hebben."

Faas bloosde. En in zijn hart was hij blij, dat hij meester naar de doos van Pandora gevraagd had.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

CLAES COMPAEN

Van een grote deugniet zegt men wel eens: hij is 'n echte Compaen. Compaen was een kaperkapitein. Hij werd geboren te Oostzaan in een ons onbekend jaar en trok al vroeg het zeegat uit. Nadat Compaen de nodige ervaring had opgedaan, besloot hij voor eigen rekening te beginnen en kocht een flink schip, dat bemand werd met zeventig koppen en zeventien stukken geschut. Van dat ogenblik af begon Compaen de zeeën af te schuimen, zonder onderscheid van landgenoten of vreemdelingen. Volgens zijn eigen gegevens maakte hij minstens 350 schepen buit.

Eindelijk kreeg hij een hekel aan 't jacht maken op vriend en vijand en bovendien wilde hij zijn vrouw en kinderen wel eens weerzien. Dank zij een pardonbrief van de Staten, kwam Compaen naar Oostzaan terug, maar daar werd hij nog zo door onrust gekweld, dat hij nooit ongewapend ter ruste ging. Zelfs overdag was hij altijd vergezeld van drie zijner beste getrouwen. Voor de jeugd was hij een boeman wegens zijn opzichtige kledij. Het eind van Compaen's levenslied was, dat hij tenslotte doodarm werd en, meer veracht dan geacht, zijn leven in of kort na 1656 te Oostzaan eindigde.

VONKJE

1 Jantha en Lola trokken zich stil terug. Jantha moest lucht geven aan haar verontwaardiging. „De kat!" riep ze uit. „Ze heeft zich al die tijd in de schuur schuilgehouden. En Saar bracht haar eten!" „Ze is helemaal niet weggelopen!" gromde Lola.

2 De meisjes beseften, dat juffrouw Barry Vonkje dadelijk vrij zou laten, als ze van Amy's gedrag hoorde. Ze liepen naar de kamer van de lerares om het haar te vertellen. „'t Is Amy's eigen schuld, als ze daardoor last krijgt!" verklaarde Jantha.

3 Ze klopten bij de lerares aan en gingen naar binnen, maar zagen tot hun spijt, dat de kamer leeg was. „Och, ja!" herinnerde zich Lola, „juffrouw Barry moest naar de stad en zou niet vóór de thee terug zijn. Wat jammer!"

4 Ze wilden juist de kamer verlaten, toen Jantha een sleutel op het bureau van de lerares zag liggen. „Kijk!" zei ze, „dit is de sleutel van de strafkamer! Juffrouw Barry zal het niet erg vinden, als we Vonkje vrijlaten!"

5 De meisjes waren zo bezorgd om hun vriendinnetje, dat ze na kort beraad besloten het er op te wagen, de sleutel weg te nemen en naar Vonkje te gaan. „Wat zal ze blij zijn, als ze ons ziet," lachte Jantha.

6 Toen ze de deur opendeden, vloog Vonkje met een kreet van vreugde op hen af. „Lief, dat jullie me gezelschap komt houden!" riep ze uit. „Dank je wel, hoor!" lachte Lola. „Je kunt er uit komen, Vonkje!" En Jantha verklaarde haar alles.

le vrolijke Vrijbuiter

7 „Mijn hemel! 't Is baast niet om te geloven!" riep Vonkje uit. „Heeft Amy dat echt gedaan?" „Ja! En ze wilde jou daarmee in moeilijkheden brengen!" verklaarde Jantha. Geen van drieën hoorde, dat juffrouw Barry binnenstapte.

8 Op het drukke gesnater volgde een ijzig stilzwijgen. Nog nooit hadden ze juffrouw Barry zo boos gezien. „Hoe durven jullie de sleutel van mijn kamer weg te halen en hier in te gaan?" vroeg ze toornig. Toen legde Lola alles uit.

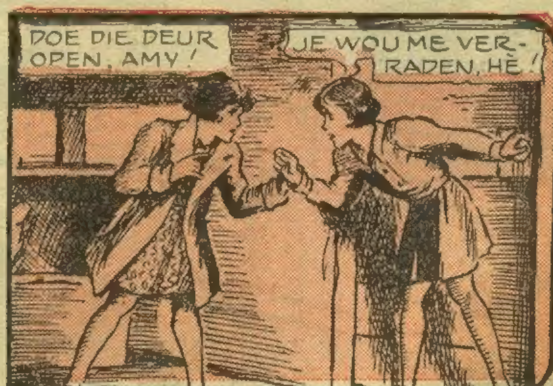
9 „Wil je beweren, dat Amy Vincent zich de hele dag in de tuin verborgen heeft gehouden?" vroeg ze met twijfel in haar stem. „'t Is heus waar, juffrouw Barry," verklaarde Lola, „we hebben haar zelf gezien." „Ga haar dan dadelijk halen!" besliste juffrouw Barry.

10 Lola was maar al te blij onder het ernstige gezicht van de lerares vandaan te komen. Terwijl ze naar de schuur holde, kon ze niet voorkomen, dat een lachje op haar gezicht verscheen. „Dat wordt een verrassing voor Amy!" bedacht ze.

11 Ze lichtte de klink van de deur op en stond van aangezicht tot aangezicht met Amy. „Je moet dadelijk bij juffrouw Barry komen," zei ze. Amy werd eerst bleek en dan rood en zei toen brutaal: „Ik zal lekker wel wijzer wezen!"

12 Tegelijk sloeg ze de deur dicht en ging er met haar rug tegen staan. „Ik zal er wel voor zorgen, dat je me niet verraden kunt!" krijste ze. „Je wou te handig zijn, Lola! Nou zul je hier bij me moeten blijven!"

HENKIE VAN DE BAKKER

Kennen jullie soms Henkie Bakker van de bakker? Wat zeg je? Woont hij bij jullie in de straat? Zou het dezelfde Henkie zijn, die ik bedoel? Wel, dat kun je gauw genoeg zien. De Henkie, die ik bedoel, was een parmantig kereltje.

Hij had in de eerste klas erg goed zijn best gedaan, zodat hij met een mooi rapport naar de tweede klas was overgegaan.

Zijn ouders waren er zo blij om geweest, dat moeder een wit schortje en een grote witte bakkersmuts voor hem had genaaid.

Je weet wel, zo'n muts strak om je hoofd, die dan ineens heel wijd wordt. Als het nu in de vacantie druk was in de winkel, deed hij het schortje aan en het mutsje op en dan hielp hij.

De klanten vonden dat wát leuk en ze zeiden allemaal: „Wat kun je dat al fijn. Jij wordt vast een goede bakker."

Dan kreeg Henkie rode kleurtjes en een glimneusje van plezier en hij deed nog beter zijn best.

Maar nu lag alles netjes in de kast tot de volgende vacantie.

Op een middag moest Henkie wat van boven halen, uit die kast.

Hij zag zijn schortje en zijn mutsje en heel even wou hij het aan hebben. Dat was zó gebeurd.

Och, jongens, wat 'n aardig ventje was het zo.

Ineens riep moeder: „Henkie, waar blijf je toch? Breng eens gauw het doosje in de kamer." En weg was moeder om een klant te helpen.

Henkie bracht het doosje gauw naar beneden en meteen hoorde hij vader uit de bakkerij roepen: „Henkie, loop eens naar de smid en vraag of hij even komt."

„Ja, vader," riep hij terug en op een drafje liep hij naar de smederij.

„Zo, bakkertje, kom je brood brengen?"

„Nee, smid," lachte Henkie, „ik kom vragen of u even bij vader wilt komen."

„Direct na het eten zal ik gaan. Maar moet jij niet naar school? Het is vijf voor twee."

„Al zo laat?" schrok Henkie. „Dan ga ik, hoor! Dag, smid."

En in de haast vergat hij, dat hij zijn schort nog aan had en zijn muts nog op.

Hij merkte 't pas, toen zijn mutsje bijna afwaaide van het harde lopen. Hij kreeg er een kleur van. Hij kon echt niet meer naar huis. Als hij te laat kwam, kreeg hij straf.

Onder het lopen deed hij alles af. Zo kwam hij net op tijd bij school.

Hij liep achteraan in de rij naar binnen.

„Dag, meester," hijgde hij, toen hij langs meneer de Lange liep.

„Dag, Henkie! Wat heb jij 'n rode wangen! En wat is dat voor moois in je hand?"

Henkie liet het zien. „Nee maar, dat is prachtig! Is dat van jou?"

„Ja, meneer, ik had vergeten het af te doen."

„Weet je wat," zei de meester, „dan mag jij het vanmiddag in de klas ook aan."

„Verkoopt u dan koekjes?" vroeg Henkie.

„Nee," lachte meneer, „maar we gaan wel iets leuks doen."

„Hoera!" riepen alle jongens. En toen Henkie het schortje aan had en de muts op zijn krullebol, riepen ze wéér hoera en ze hadden wat 'n pret.

Eerst hadden ze tekenen en daarna zei de meester: „Jongens, nu we toch een bakker in de klas hebben, mag hij op de lessenaar komen zitten en ons alles vertellen wat hij weet van brood. Alles, hoor je 't, Henkie?"

„Haaaa," joelden alle jongens. „Leve onze bakker Henkie Bakker."

Daar kwam onze Henkie aan. Zijn ogen keken blij naar de meester en hij ging zo maar op de lessenaar zitten.

Iedereen lachte, de jongens, de meester en Henkie zelf ook.

„Nou, Henkie, vooruit, begin maar," zei meneer.

En Henkie vertelde alles wat hij wist.

Dat de boer land had waar koren op groeide. Dat dit gemaaid werd als het rijp was en naar de molenaar gebracht, die het maalde. Dan was het meel. En dat het daarna bij de bakker kwam. Nou, wat de bakker er mee deed, dat vertelde Henkie haarfijn, want dat zag ie dikwijls genoeg.

Het hoofd van de school kwam ook net binnen.

„Wat is dat? Hebben jullie een nieuwe meester?" vroeg ie.

„Ja, meneer, voor vanmiddag wél," riepen de jongens.

„Leer ze dan maar goed, meneer. 't Zijn kleine rakkers, vindt u niet?"

„Ik vind het flinke jongens," zei de nieuwe meester.

Toen lachte meneer Trommelen.

Het werd een fijne middag en toen Henkie om kwart over vier thuiskwam, vertelde hij alles aan vader en moeder.

Zij waren maar wát trots op hun bakkertje.

„Nu je al les mag geven ook, mag je me voortaan elke Zaterdag helpen, als je wilt," zei moe.

Of Henkie wilde! Hij vond het nog fijner dan les geven op school.

EVIKA

Met een vloot van deze bootjes stak het leger van Willem de Veroveraar in 1066 de Noordzee over om Engeland binnen te vallen. Deze schepen waren voorzien van een dubbel roer aan weerszijden van de romp (zie de pijltjes).

☆

MIDAS'
MALLE MORMELKUREN

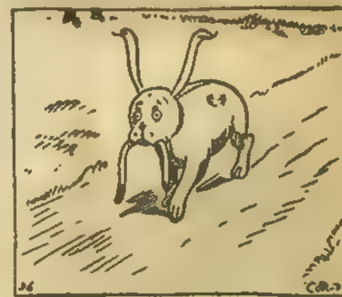
☆

Daar zat of daar lag ik
met mijn eindstuk kapot,
En ik kon niet nalaten
te piekeren over mijn lot.
Ik die geen vlieg of geen
mug had kwaad gedaan
Waarom moest het juist mij
zo ellendig vergaan?
Ik was nat, ik was vuil, goed
dat alles was waar,
En ik had ook een scheur
en een schram hier en daar;
Doch dat liet me nog heel
en voor schande gespaard,
Maar wat is, zeg het eerlijk,
Nu een hond zonder staart?

*

Maar hoe groot mijn verdriet,
toch ben ik alweer
Ook niet iemand die denkt:
zit maar bij de pakken neer.
O nee, want mijn zwerflust
was lang niet voldaan
En ik dacht: Midas, jong,
jij moet weer op de baan.
Maar eerst moet dat staartstuk
in orde gemaakt,
Anders word je door eenieder
begluurd en gelaakt;
Dus nam ik zonder aarzelen
mijn staart in mijn bek
En liep op een drafje
de weg op, als gek.

(Wordt vervolgd)

De kleine knutselaar

ALS HET VOORJAAR IS...

Dit is een voorjaarsschilderijtje. Maar, zoals jullie zien: het is nog lang niet af.

Eerst het gras van de heuvels en van de oever mooi groen kleuren en dan doe je dit ook met het riet van de figuren 11 en 13 en het witte gedeelte van figuur 2.

Dan het schilderijtje mooi stofferen. Je hoeft niets te plakken en kunt zo beginnen het schilderij over te trekken op een beetje stevig papier, waarna je langs elk stippellijntje met een scherp mesje een gleufje maakt.

Teken dan ook de losse figuurtjes over, knip ze uit en steek ze met het genummerde lipje, dat er onderaan zit, in het gelijkgenummerde gleufje van het schilderijtje.

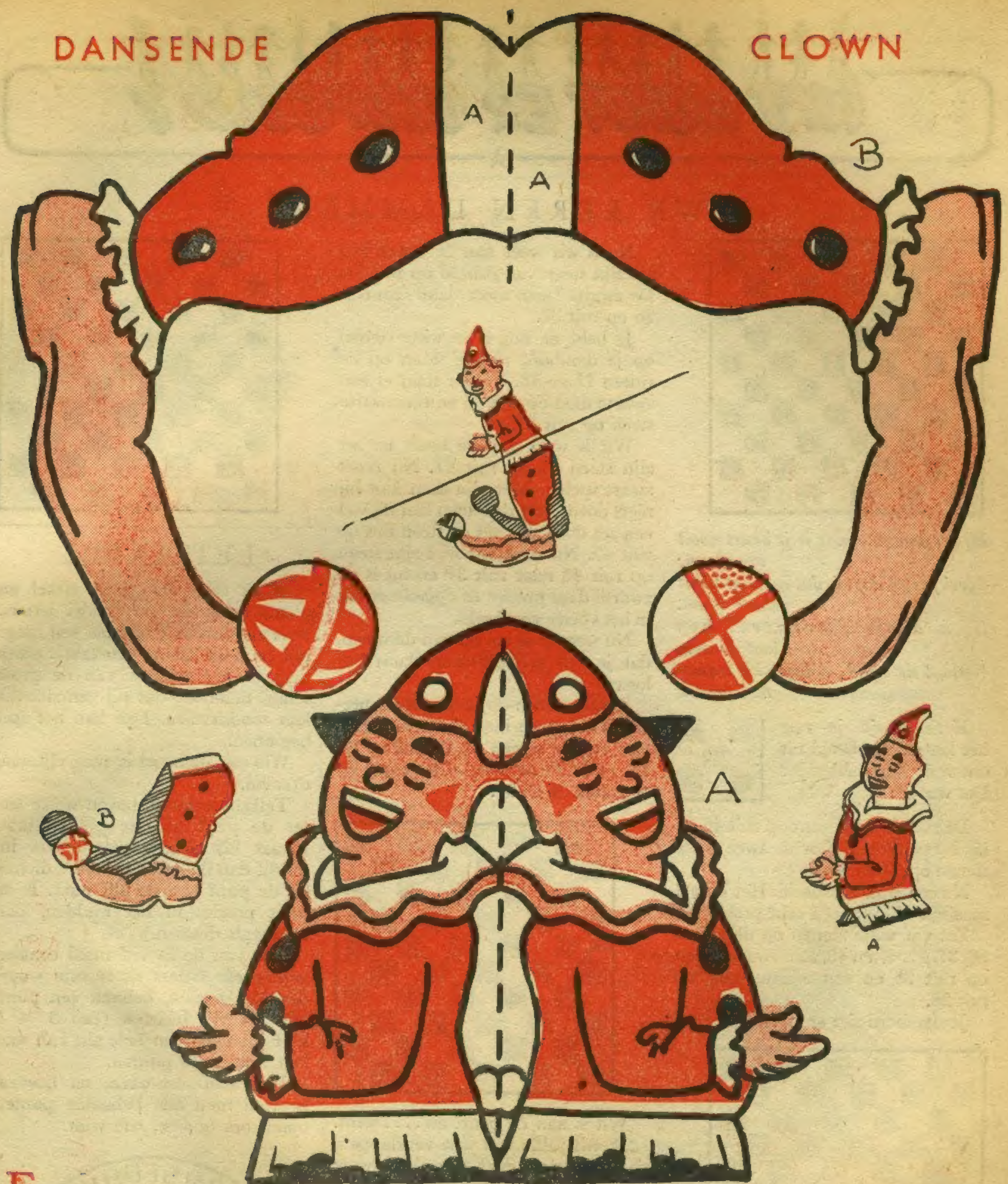
Wanneer je klaar bent zal je zien, dat het landschap er veel levendiger op is geworden en als je het heel mooi wilt maken, kleur je de lucht prachtig blauw en het water een tikje groen.

ALS HET VOORJAAR IS

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

6 1 4 9 5 10 12 13 7 8 11 2 3

DANSENDE CLOWN

Eerst de tekening overnemen.

Begin dan met de romp A van de clown uit te knippen en vouw de beide helften daarvan langs de stippellijn om en plak ze tegen elkaar aan. Alleen het witte geplisseerde randje aan de onderkant van de romp moet je ongeplakt laten, want hiertussen moeten straks de benen worden bevestigd.

De romp ziet er na het plakken uit zoals rechts op de plaat te zien is.

Knip nu de benen uit en vouw ze ook om langs de stippellijn in het midden, maar nu plakken we de helften niet op elkaar. Zie B links van de plaat.

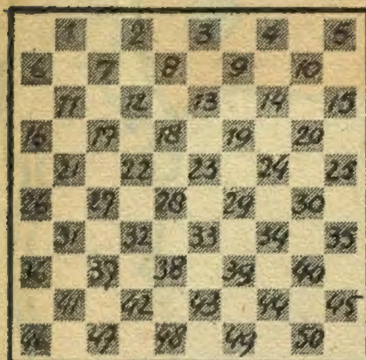
Steek nu de witte strook A boven aan de benen tussen de geplisseerde strookjes van de romp en plak aldus benen en romp aan elkaar.

Vraag dan aan moeder een draad, liefst een zijden draad, bind het ene eind daarvan aan een stoelleuning, terwijl je het andere eind op enige afstand van de grond vasthoudt, zodat de draad gespannen blijft.

Plaats de clown op de draad en je zult zien, dat hij een pracht van een glijbaan heeft gekregen, terwijl hij er niet afvalt, want hij blijkt 'n echte kunstenaar te zijn in het balanceren op het strakke koord.

WAT WORDT ER GESPEELD?

WIJ LEREN DAMMEN

Bij het dammen mag je je beurt nooit overslaan;
Speel je spel dus zó, dat het niet komt vast te staan.
Hij, die daaraan niet denkt en zich op laat sluiten,
Verliest de strijd, al huilt hij tranen met tuiten!

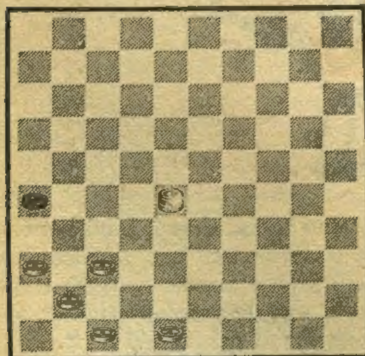
Herinner je je nog het laatste voorbeeld uit ons vorig dambabbeltje? Dat was zo:

De zwarte dam staat op ruit 46 en hij is opgesloten door de twee witte stenen op 37 en 41.

Nu een leuk voorbeeld. Het is heel moeilijk en bijna een echt probleem!

Zet vijf witte stenen op de ruiten 36, 37, 41, 47 en 48. Een zwarte steen op ruit 26 en een zwarte dam op ruit 28.

Je dambord ziet er nu zó uit:

Nu moet je goed opletten! Wit zet zijn steen van ruit 37 op ruit 32. De zwarte dam moet nu twee stenen slaan van ruit 28 naar ruit 46.

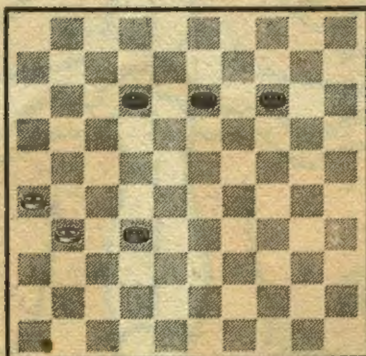
Nu is wit weer aan de beurt. Hij zet zijn steen van ruit 36 op ruit 31. De zwarte steen moet slaan van ruit 26 op ruit 37.

Je hebt nu nog twee witte stenen op je dambord en die staan op de ruiten 47 en 48. Verder staat er een zwarte dam op ruit 46 en een zwarte steen op ruit 37.

Wit is weer aan de beurt en zet zijn steen 47 op ruit 41. Nu moet zwart spelen. Met zijn dam kan hij niets doen. Met zijn steen kan hij wél een zet doen. Hij zet de steen dus op ruit 42. Nu slaat wit met zijn steen op ruit 48 naar ruit 37 en nu is de zwarte dam precies zo opgesloten als in het vorige voorbeeld.

Nu weet je al zoveel van dammen, dat je zelf een probleem kunt oplossen!

Zet de stenen op je dambord, precies zoals je ze hier ziet staan. Dus vier zwarte stenen op de ruiten 12, 13, 14 en 32 en twee witte stenen op de ruiten 26 en 31.

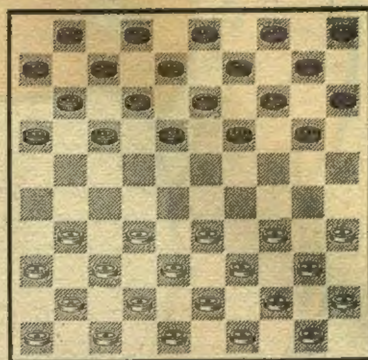

Wit is aan de beurt en .... wint.

Ik wil jullie wel vast verklappen, dat wit een zet doet, waardoor zwart meteen moet slaan. Nu denk je misschien, dat die ene witte, die je over hebt, nooit kan winnen van vier zwarte, maar dat heb je glad mis. Probeer het maar eens!

***

Indien je het niet kunt vinden, wacht dan maar tot de volgende week, dan zal ik je vertellen, hoe het gaat.

LETTERPIJL

Maak eerst een grote cirkel en plaats langs de lijn allerlei letters. Bevestig dan in 't midden een lange pijl (ook uit karton gemaakt). Steek hem in het midden van de grote schijf, maar zo, dat hij gemakkelijk kan ronddraaien. Dan kan het spel beginnen.

Wie aan de beurt is, mag vijfmaal draaien.

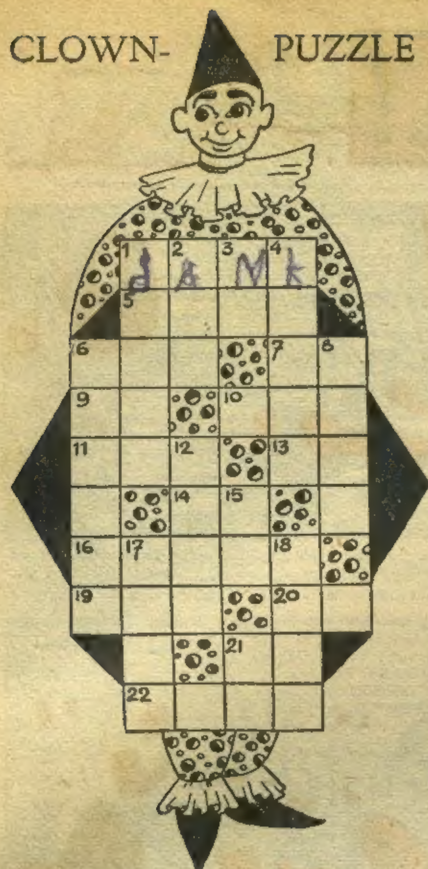
Telkens noteren, boven welke letter de punt van de pijl stilstaat. (Staat hij tussen twee letters in, schrijf dan de letter op, die 't dichtst bij de punt van de pijl staat. Is de punt precies in het midden, dan nogmaals draaien.)

Wie van de in vijf maal draaien genoteerde letters de meeste woorden kan maken, behaalt een punt. Wie na vijf beurten (dus 5 × 5 keer draaien) een hele zin kan maken, noteert 10 punten.

Men kan afspreken, na hoeveel beurten men alle behaalde punten optelt om te zien, wie wint.

CLOWN-PUZZLE

Een bladzij PUZZLES

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus:

VEEL KLEINTJES
MAKEN EEN GROOT

Doen jullie aan sparen? Dat gaat dikwijls heel langzaam, hè! Vijf centen, die je gekregen hebt om een snoepje te kopen, nog een cent omdat je voor je oudste broer een boodschap gedaan hebt; toen ineens een dubbeltje van vader, omdat je je hele les zonder haperen had opgezegd, en een kwartje met je verjaardag. En langzaam, langzaam worden de centen, de stuivers, de dubbeltjes en de kwartjes een gulden! Daar waren heel wat kleintjes voor nodig om die mooie grote gulden te maken. Maar hij is er!

En zusje, dat al aardig breit, moet heel wat keren insteken, draadje omslaan, doorhalen en af laten gaan, eer het kousje af is. Maar al die steken bij elkaar maken tenslotte toch de kous.

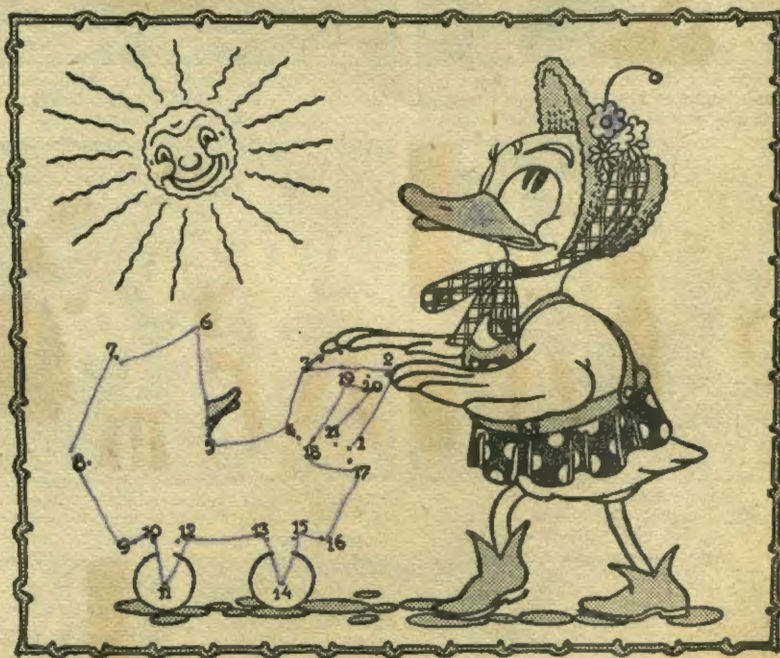
Veel kleintjes maken een groot. Denkt daar aan, kinderen, als je voor het kleine de neus zoudt willen ophalen.

*

Een steentje af, een steentje bij:

1. S A B E L
2. A B E L
3. B E L
4. E L
5. L
6. L A
7. D A L
8. A D E L
9. D A D E L

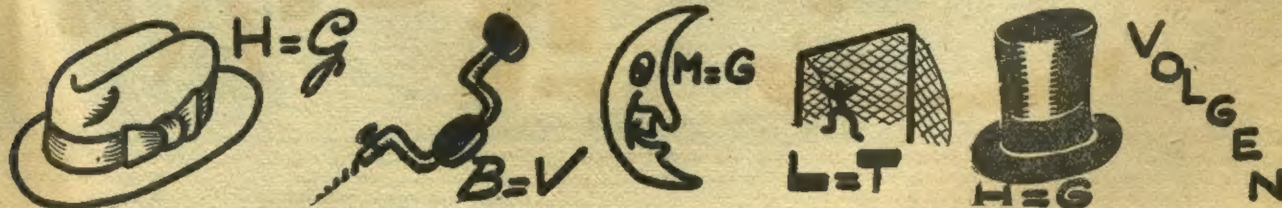
Van 1 naar 2 en zo verder tot en met 21 een lijntje trekken. Dan kun je zien wat het kwieke eendje uitvoert.

VAN LINKS NAAR RECHTS:
1 Iets om op te zitten
5 Zonderling, vreemd
6 Zodenvormend plantje
7 Ander woord voor: reeds
9 Hij liep steeds maar .. en uit
10 Grootmoeder
11 Is een boom of een muzieknoot
13 Hoort bij 21 vertikaal
14 Dwarshout aan een mast
16 Stekelige dieren die mieren eten
19 Als de bal er in zit, is het een goal
20 Bijwoord
21 Ander woord voor: mij
22 Gebruik je als je met iemand praat of naar iemand schrijft

VAN BOVEN NAAR BENEDEN:
1 Koffiekleurig metaal
2 Doe je aan je haak om te vissen
3 Achter
4 Krijg je soms in je kuiten bij het zwemmen
6 Lastige maar nijvere insecten
8 Tegenovergestelde van vroeg
12 Plezier
15 Reeds
17 Dier met een sik
18 Ze waren met een heel.... bij elkaar
21 Vrouwelijk gezinshoofd

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

DARO, DE DURFAL!

Te laat bemerkte Jim, dat hij het roer moest omgooien. Met een doffe dreun botste het zware schip tegen de lichte sloep en Jim en Bas sloegen overboord.

De drie andere jongens hadden zich krampachtig vastgehouden en zagen nu angstig naar hun kameraadjes uit. Opeens juichte Sjel: „Daar gaan ze! Ze klimmen aan boord van het galjoen."

Bas wuifde hen toe en riep: „Er schijnt niemand aan boord te zijn. We zullen proberen het op te brengen. Gaan jullie maar vooruit!"

Sjel besloot daarom door te varen. Spoedig hadden zij „De rappe Jager" bereikt. Het galjoen was niet meer te zien.

Ze vroegen bezorgd aan Maja en Striem hoe Daro het maakte. „We hebben een drankje meegebracht," zei Sjel.

Gezamenlijk begaven ze zich naar Daro's hut. De jonge kapitein lag doodsbleek in zijn bed. Sjel reikte het flesje aan Maja over.

Het lukte Maja enkele druppels van het drankje tussen Daro's lippen te krijgen en spoedig kwam er weer wat kleur op z'n wangen.

Toen ze zagen, dat Daro rustig sliep, gingen ze het galjoen opwachten. „Hé," merkte Maja op, „het voert de noodvlag!"

„Ik ga er heen!" zei Sjel, ongerust. Hij sprong in de sloep en Maja volgde hem. Toen ze het schip naderden, merkte Maja een klein figuurtje op. Dat kan toch Jim niet zijn! dacht ze.

„Allo, Jim!" riep Sjel. Maar er volgde geen antwoord. De kinderen klommen aan boord en zagen tot hun verbazing een aap in zeeroverskledij. Wat kon er met Jim en Bas gebeurd zijn!